

Protokol pro zápis kvalitativního dotazníku

Číslo

Datum 22. 6. 2011

Skupina divadla MDB

Vaše jméno Eliška Leplová

Demografické údaje o respondentovi

Věk 23 (nar. 1987)

Pohlaví žena

Studium FF MU – Srovnávací
a uměnovědná studia

Povolání student

Poznámky

Přepis rozhovoru

Tak jako první otázku dáme, jak trávíš volný čas.

Jak trávím volný čas? Tak já volnýho času moc nemám, ale volný čas trávím poflakováním na internetu... no... čtením, chodím do kina, do divadla, sport, pes

Jak často chodíš do divadla?

Poslední dobou jsem chodila tak třikrát do měsíce, někdy dvakrát do měsíce, podle toho, jak se to poštěstilo.

A jaké místo zaujímá kultura ve tvém životě?

No, hodně důležitý, protože pracuju v kině, studuju dějiny umění víceméně, takže jsem hodně na tu kulturu zaměřená. Bez toho si to asi nedokážu představit, hodně důležitý místo.

A vzpomeneš si na jaké kulturní akci jsi byla tak poslední týden, měsíc?

Týden, měsíc? Ty jo, tak já vůbec nemám představu o čase, ale byla jsem, jestli se to počítá jako kulturní akce, tak jsem byla na kostelní noci, muzejní noci, určitě jsem byla za poslední měsíc v divadle, za poslední týden asi ne. No..., pak jsem byla v kině, jestli se to počítá a jinak se teď hodně učím, takže... ještě jsem jen tak profrčela ten babylon festival na Morávaku, hudební festival.

A vzhledem jakoby k těm... vzhledem k tomu kulturnímu využití, jaké místo má ve tvém životě divadlo?

Divadlo? Vzhledem ke kulturnímu využití, jo? No, já bych řekla, že divadlo je hodně důležitý. Já chodím do divadla radši než do kina, protože jsou to živí lidi a... odmala mě babička brávala na balet na Labutí jezero, to jsem viděla asi šestkrát, takže já se vždycky moc ráda podívám do divadla. I jako malá. Mě se líbí jak to tam jako voní a ta atmosféra a tak, takže jo, je to důležitý, určitě. No, a jestli to chceš zařadit mezi ostatní, tak divadlo mám určitě radši než kino, ale před divadlem jsou asi ještě koncerty, možná, s těma lidma je to víc takový provázaný, že tam se zařve, že jo, vyblbneš se tam i s tím jakoby fyzickým. Takže jediný, co by se z té kultury tak dostalo, jakoby nad to divadlo jsou koncerty. Ale ne vážně hudby, jo. Jakože takové té populární (něco nepodstatného, co nelze zachytit :-D)

A do jakého divadla chodíš nejčastěji?

Do Městského.

A jaký typ divadla preferuješ? Co se týče prostoru nebo žánru...

Co se týče prostoru, v divadle jakoby venku jsem byla tak čtyřikrát možná pětkrát v životě, hlavně na Špilberku teda a to mě moc nefascinovalo, jo. Tak je fajn, že vidíš hvězdy, ale je tam většinou špatně vidět, špatně slyšet, takže radši chodím do klasického divadla. No a z žánrů... jako je to trapný možná trochu, ale radši mám komedie a muzikály, u čeho se člověk pobaví, jo. Protože jednou za čas jít na šílený drama, to jako taky se dá. Kromě Shakespeara, ty Shakespearovské dramata jsou takový celkem v pohodě, jo, pokud jsou udělaný nějak normálně a není to nějaká, já nevím, holá scéna, kde běhají nazí a tak, takže ten Shakespeare se dá, ale jinak zásadně komedie. Muzikály, když je to chytlavý a když je to muzikál, který má dobrou hudbu, ale to není to až tak k smíchu, tak se to taky dá.

A když jako máš nějakého oblíbeného tvůrce z divadla – režiséra nebo tak. Sleduješ jeho působení i v jiných brněnských divadlech?

Vůbec. Nemám, já dost často ani nevím, kdo to režíroval.

A nebo nějakého třeba herce přímo, že třeba sleduješ oblíbeného. Když hraje třeba jeden z Městského, pak hraje v divadle U Stolu, tak jestli to sleduješ.

Víceméně ne, asi. Řekla bych, že ne. Občas se něco dozvím, že je třeba v tom divadle U Stolu. Že třeba Peťa Štěpán, tak to jsem tak nějak zaregistrovala. Ale že bych to cíleně sledovala, kde všechno co dělá, tak to vůbec.

Když se zaměříme jakoby na to Městský, tak myslíš, že má jako divadlo nějaké specifikum, kterým se vymezuje vůči jiným divadlům?

Myslíš to Městský? Teď abych si to nerozházela jo, ale mě přijde, že oni trochu jdou i na to, aby tam chodili ti lidi a snaží se být populární, jo, že nejdou do risku. Že oni tam tak jo... nevim. Možná mi to přijde, že jsem neviděla nic až tak riskantního. Oni fakt jdou, aby se to lidem líbilo a když se to třeba lidem nelíbí a nechodí na to, tak to třeba tu Muchovu epopej, jo. To stáhli si myslím, že celkem brzo a to Probuzení jara to nehrajou, protože na to chodí tak polovina lidí, jo, že to není plný a to je škoda na divadlo, který má tolik peněz, tak si může dovolit jako... za každou cenu nevydělávat. Prostě jako, chápeš jak to myslím. Jo, že v tý Mahence někdy jsou to dost hrůzy, v tom Janáčkově, ale oni jdou prostě sem tam, že to prubnou. Kdežto tady mě přijde, že to je možná trochu podobný styl, že se to fakt lidem líbí. Neříkám, že to je komerce jo, protože se v tom až tak nevyznám. Ale možná bych jako jim dala větší risk. Víš co, dávaj tam samý slavný muzikály, dávaj fakt slavný víceméně. Nevím, jestli tam bylo něco původního. Ty Ulrichovi vlastně. Ty tam měli původní český.

Merta tam měl sem tam něco.

Jo, ale toho Mertu taky moc nedávají ten jeho muzikál, ne, že. Divej, Marry Poppins byla slavná, tak byl muzikál, to valí prostě jak továrna. A ty český až takhle, že by je mohli podporovat a jít nějak do risku takhle. To si myslím, že ty ostatní divadla sem tam takhle, Mahenka si myslím, že ta riskuje v jednom kuse. Většinou je to jako... ale ne, taky jsem tam byla na dobrých věcech, jo. Většinou pro děti se mi moc líbily. A to Janáčkově. Já si myslím, že oni se tam snaží. Tak trochu to inovovat... ale u těch oper, co jde, že jo inovovat. Ale třeba ten Boris Godunov, ti šli do totálního risku v tom Janáčkově, protože ta výprava vlastně na takovou operu. Kritizoval je kde kdo, Boris Godunov se taky dával málo, ale viděla jsem ho tam třikrát a bylo to super. Jo, i když riskli takovou malou výpravu, jo. To se mi na tom líbilo, že do toho šli, že se nebáli.

Podle čeho si vybíráš, na jaké představení půjdeš?

No, většinou podle toho, kdo mi řekne, jak se mu to líbilo. Takže vyzvídám, někdy to prubnu, protože jsem zvědavá, třeba u toho Jména růže. Že vím zhruba o co jde, ale zase u té Sugar mě to právě odrazuje, že bych na to radši nešla, že už vím o co jde a bojím se toho srovnání. Takže většinou od přátel, od známých, co mě řeknou, jak se jim to líbilo.

A sleduješ třeba jakoby recenze nebo tak?

Já si to většinou přečtu až vím, že na to představení jdu nebo až potom představení, jo. Takže ne, že bych sledovala, co kdo napsala o tom Městským nebo tak různě. Většinou si to pak vyhledávám, když tam jdu a nebo post. Jako zpětně.

Seš ty ten aktivní člověk, který jakoby dává doporučení a jako někoho bere do divadla, nebo seš pasivní, jakože počkáš až tě někdo pozve.

Nee, věčně tam někoho tahám. Nebo někoho přemlouvám, aby šel se mnou. Jsem chodila na tu činohru, jo, tak že půjdu kupovat lístky, tak jsem vždycky někomu řekla, že se mnou půjdeš

do divadla, to bude dobrý, Dokonalá svatba, už to vidím po čtvrté, ale mě to nevadí, dá se to, takže... Tys ještě neviděla Dokonalou svatbu,

Nee.

Tak to je ostuda. Já už to mám i doma na dývku, to dávali v televizi.

No to vím, no ale...

Takže určitě, určitě já je tahám, ale teda většinou do toho Městskýho. Že bych jako někoho tahala do Mahenky nebo do Janáčkova... To si říkám, že bych ráda viděla, ale netroufám si tam asi někoho tahat, když nevím, jakože by to bylo dobrý nebo tak... Většinou to propojuju s tím, co mi kdo řekl, co jsem tak jako zaslechla, tak tahám pak lidi na to, že to může být dobrý.

Jak předběžně si vybíráš na co půjdeš. Jestli jako třeba jakoby si vezmeš program na další měsíc a teď si vybereš, jestli na to půjdeš nebo jestli třeba odpoledne si řekneš, podíváš se na internet, dneska dávají to a to, jdu.

Většinou to dělám tak na ten měsíc dopředu podle času jo, protože jsem v práci, vlastně pracuju večer, takže to odpadne velká spousta času a pak z toho, co zbyde si probírám, co bych chtěla vidět. Ale tím, že mě nevadí vidět věci jakoby po několikátý, teda u většiny, v tom Městským, tak se prostě rozhodnu, že bych šla třeba znova na to Hello, Dolly! Tak si najdu termín, napíšu si to do diáře a když mám čas, tak se rozhodnu třeba den předem, že půjdu. Ale většinou tam záleží na tom čase. A i když je to něco, co bych strašně ráda viděla, ale prostě jsou důležitější věci, který je třeba udělat, tak rozhoduje ten čas. Je to pochopitelný, jo. Kdybys chtěla jako tak se ptej.

Přejdeme přímo k Městskému, takže co tě vede k tomu, že chodíš do divadla.

Myslíš do Městskýho?

Jo.

No, tak abych se přiznala, tak tam chodím zadarmo nebo za malé peníze, což je určitě super. A to hraje obrovskou roli, protože kdybych ty lístky měla všechny platit, jako za některý z nich platím, ale kdybych je měla všechny platit, tak prostě... neúnosný ta cena tam. Takže peníze. Do Městskýho chodím proto, že vím, že se tam dost dobře pobavím, jo. Většinou chodím na filmy i do divadla proto, abych se pobavila. Jak už jsem říkala, že málo chodím na drama, tak tam už je jistota, že se člověk zasměje, jo, takže je to takový solidní, že mám prostě tu jistotu, že se tam zasměju, i když je to třeba něco, co jsem neviděla, o čem jako nic nevím, tak bych to riskla, kvůli tomu. Kvůli té zábavě. Já neočekávám od toho divadla nějaký těžký filosofický diskuze nebo nějakou těžkou úvahu. Což mě třeba překvapilo u toho Probuzení jara, že se mně to líbilo, dostalo mě to, ale asi bych na to nešla vždycky, jo. Protože když člověk má nějakou takovou horší náladu, je prostě v něčem zabředlej, tak si radši zajde na Sněhurku nebo na něco takovýho neutrálního. No, takže zábava.

A máš nebo bereš divadlo jakoby... jako společenskou událost? Jakože se večer připravíš a tak.

No to i leckdy den dva dopředu, prosím tě. Člověk si musí vybrat oblečení, udělat se krásnou. Určitě. To je obrovská společenská událost, i když tam chodím často. Tak vždycky se člověk

snaží nastrojít, já tam taky ráda chodím kvůli té atmosféře, jo. Protože vem si že, některý ty věci může člověk doma zkouknout na dývku, může jít do kina na stejnej příběh, ale prostě tam je to i o tom, že tam potkáš lidi, vedle tebe si někdo sedne, teď se usměješ na ně. Jo prostě taková, je to hodně i o těch lidech, třeba koncerty, ale v divadle to má jinou atmosféru. Do toho divadla určitě kvůli té atmosféře, kvůli těm lidem, kvůli tomu že, člověk taky, člověka to tím, že ho to donutí se oblíct hezky a vůbec, že věnuje tomu nějaký čas, tak k tomu přistupuje i jinak k tomu divadlu než třeba ke kinu, že tam jdeš v riflích. Že to je víc taková sláva pro mě.

A když ti koliduje, jakože máš... vybereš si nějaký představení a ten večer máš jakoby nějaký jinej koncert a teď jako vybíráš, jestli jít do toho divadla nebo na koncert, tak jako co preferuješ, kam půjdeš.

Tak to závisí na tom, co to je za divadlo, co to je za koncert. Protože když by to bylo nějaký divadlo, co už jsem viděla a viděla bych ho třeba víckrát, tak asi by to byl ten koncert, jo. Ale třeba když bych měla jít do toho Janáčkova divadla, tak rozhodně to Janáčkovo divadlo nebo Mahenka. Mahenka snad ani ne, ale to Janáčkovo by mělo určitě přednost před koncertem, protože tam se až tak nedostanu, sice to tam mám taky za 50 korun, ale je to, já nevím, pro mě je to tam ještě víc slavnostní v tom Janáčkově. Asi je to tím, co tam dávají, že tam je opera balet hlavně, taky tím, že mě tam babička vždycky brávala a byla to velká událost. Takže to mám s tím spojený tak nějak, no. Ale kdyby hrála Kometa, tak veškerý divadlo jde stranou a jdu na Kometu. Abych byla upřímná, já vím, že to není kultura, ale Kometa má přednost i před prací pomalu.

Tak je to taky kultura, tam najdeš nějaký divadelní prvky (??? asi)

No to jo, jak se tam sprostě mluví, to je úplně kultura, kulturní zážitek. Mohla bys mně položit znova tu otázku, třeba mě k ní ještě něco napadne... jestli bych upřednostnila konkrétně Městský divadlo před nějakýma jinýma koncertama nebo zábavou, taks to myslela?

No.

Jo, tak může se stát, může se stát, ale jenom v případě, že by to bylo představení, který by mě fakt hodně zajímalo. Nebo kdyby to byla derniéra nebo nějaká taková větší událost. Nebo třeba kdybych se dostala na Křídla, tak bych šla radši prostě než na ty koncerty.

A všímáš si v divadle publika?

Jo, určitě, stoprocentně. Jednak lidí, co sedí kolem mě. Pak si všímám jednak toho jak jsou oblečení, to taky tak nějak člověk když tam sedí, než to začne tak to si určitě všímám. A stoprocentně si všímám reakcí během toho představení. Určitě, jo, protože třeba když člověk jde na nějakou tu Sněhurku nebo tak, tak se bavím tím, že se lidi tak super baví, protože já už to třeba znám, tak je úžasný, že se tak krásně baví. Nebo jsem někdy seděla a za mnou si tak ob dvě řady pán zpíval.

Myslíš na Hello, Dolly!

No, a to jsem viděla poprvé to představení. A já jsem většinou nadšená z toho, že se to lidem tak líbí a mě to teda vadilo, protože jsem to neznala to představení. No, úžasný jsou děti. S těma dětma je to vždycky úplně úžasný. No a teď si hodně všímám, byla jsem na tom Jméně růže a tam jsem si toho taky hodně všimla a to jako s tím jsem nesouhlasila, že ty lidi se vlastně smáli v situacích, který já bych jako nepokládala, který ani neměly být vtipný, tak tam mě to vadilo, ale jinak jako většinou jsem z těch diváků nadšená. Málokdy se mě stane,

že bych si říkala – já, to jsem radši měla zůstat doma, jak voni se chovají trapně, ne. Většinou se mě to líbí. Že s nima je to takový víc srdečný, když se vypravíš ve větší skupině, než sama.

A když jdeš třeba do toho Janáčkova divadla, všímáš si... nebo jakoby porovnáváš publikum tam a v Městském. Jako jsou tam nějaký rozdíly?

Jako když jsem tam přímo teď, když tam jdu na to představení, tak ne. To mě ani nenapadne to srovnávat ty divadla mezi sebou. Ale určitě jsou tam obrovský rozdíly, protože třeba naposledy jsem seděla v Janáčkově a dostala jsem teda lístek za těch padesát do nějaké třetí řady nebo tak a tam byli samí Rakušané. Jim tam zbylo prostě jedno krajní místo, tak to... tam jezdí hodně těch zájezdů a řekla bych, že tam chodí i dost starší lidi, jo. Protože třeba na tu operu a balet, ten balet ještě to tak ty mladý děcka táhne, ale ta opera skoro ne. To bych jako řekla, že tam většinou chodí ti co to mají povinný ze školy nebo tak. No a rozhodně stoprocentně je tam rozdíl v oblíbení. Jo, protože do toho Janáčkova si prostě málokdo troufne přijít v riflích. To ani ty děcka většinou ty mladý. Když třeba jsou tam se školou, tak to jsou načančani všichni, ale když jdou tam na rande, je vyloženě vidět pár, tak stejně tam si nedovolí přijít v riflích, nebo holka v riflích vůbec, to neexistuje. V tom je to Janáčkovo lepší, že mě přijde, že to je slavnostnější. Jo, že tam ta atmosféra je tak celkově, že i to divadlo je takový obrovský a takový starší, takže to. A lidi se tam... ale to je taky tím na co jdeš, že jsou tam víc vážní, víc to prožívají, ale zase mě přijde, že tam chodí celkem i lidi, kteří tomu rozumí. Třeba na tu operu. Oni tomu rozumí, tak si to užívají a dokážou to ocenit, kdežto do toho Městského chodí lidi stejně jako já se pobavit dost často, jo. Nevím já jsem na tý činohře v Městském nebyla, třeba na tom Oidipovi nebo na nějakým tom dramatu, ale přijde mě, že v tom Janáčkově jsou ty lidi takový... víc tomu rozumí a víc se o to divadlo zajímají. Že tam nejdou jen tak pro zábavu, ale jdou i za nějakým tím ponaučením nebo kvůli té hudbě, jo. Protože dost často u těch oper i u toho baletu je ta hudba stěžejní, že jo a je vážná zase. Možná to tam není takový šou a taková sranda v tom Janáčkově pro ty diváky.

Vzpomeneš si na tvůj první... nebo jako nejsilnější zážitek spjatý s Městským divadlem? Co tě tam jakoby zaujalo a co ti spadla brada poprvé.

Vůbec. To už je asi tolik let, že nemám tušení. Vůbec. Já jsem tam chodila... byla jsem tam asi ještě, když to byly Mrštíci. Před nějakou spoustou let. Ale... co by mě spadla pusa, tak... to fakt ne, to už je asi tak strašně dávno... Mě teda padá pusa celkem často, ale většinou je to smíchem. Fakt ne, na první zážitek spojenej s Městským. Možná to bylo, že jsem vždycky chtěla jít na My Fair Lady ze Zelňáku. Tam hrál Peca? Hrál tam? U Mrštíků?

Nee.

Nee?

Hrál v Godotovi myslím.

Aha, já vím, že... nebo Babičku. Nehrál někde Babičku Peca? Nebylo to u těch Mrštíků? Ne, to bylo asi na Huse.

V Huse si vybavuju.

Jo, tak to byla Husa. Aha, tak to jsem toužila po Huse. No ale vím, že jsem chtěla jít i na tu My Fair Lady ze Zelňáku, to bylo takový. Pak jsem vlastně měla půjčený cdčko nebo nějakou kazetu, co se ke mně dostala. Tak to se mi moc líbilo. To jediný, co si tak pamatuju, že jsem

po tom strašně toužila a do dneška jsem to ještě neviděla, jo. Ale jinak fakt to vůbec nemám tušení. Vůbec.

A obecně jakoby první zážitek nejsilnější v jakýmkoliv brněnském divadle?

No jasně, to jsme byly s babičkou v Janáčkově divadle. Mám dojem, že to bylo Janáčkovo nebo Mahenka. No možná, že to byla i ta Mahenka. To jsme byly na nějakých Broučcích nebo něco takovýho a to jsem byla poprvé. Víím, že to bylo obrovský divadlo, že jsem z toho byla úplně pať a to byla teda pohádka. A jediný... Dodneška mám schovanej program z toho. To byly snad, fakt asi to byli Broučci. A to bylo super. No a pak to Labutí jezero. To je u nás v rodině to jako je... ale ti Broučci to bylo super, na to si pamatuju do teďka. Teda asi jenom na jednu scénu, program mám schovanej. Jako malý děcko jsem byla z toho úplně fascinovaná z těch divadel.

A kdo nebo co tě do divadla přivedlo?

Babička. Babička vyloženě. V naší rodině se do divadla chodí dost často. Teda většinou to táhnou ženský. Chlapům se do divadla moc nechce, takže... takže to tam táhnou holky u nás a babička i máma mě do divadla dost braly. Ségru to až tak nechytlo, ale já zase jsem byla pokračovatelka, tahat tam svoje děti.

A co tě vede... nebo jaký máš důvod navštěvovat zrovna Městské divadlo?

Městské divadlo? Jaký mám důvod? Jako asi se budu opakovat, ale pro mě je to jednoznačně ta zábava. Jako když je člověku mizerně nebo tak, tak je super tam zajít a pobavit se, jo. A tam je fajn, že právě máš tu zábavu, dost často k tomu máš i hudbu, tak se ti to dostane nějak do krve, si to užiješ. A navíc se ta ti lidi okolo tebe dost často smějou, tak to ti prostě zlepší náladu, i kdybys byla kdoví jak na dně, že se tam všichni baví, je to takový lidský a člověk se tam fakt zasměje, často si i zatancuje, trochu si tam zaspívá, zabrouká. Oddych, takový mám pocit, že i víc než v těch ostatních divadlech, že se tam zbavíš takovýho toho stresu a úplně toho okolního světa. Že tam fakt mě to chytne, prostě mě to vyplivne o přestávce na záchod a pak zase až na konci domů. A dost často ještě přijdu domů a z toho Městskýho to ve mně doznívá. Bych řekla, že v těch dalších divadlech možná i míň, ale to je taky repertoárem na kterej tam člověk chodí, že jo.

A dokázala bys vystihnout pocity, když jsi viděla něco dobrýho nebo špatnýho. Jak ses potom jako...

Pořád jsme u Městskýho? Pocity? Já začnu u toho dobrýho o tom se asi líp mluvím

I když no možná libovolně, jakýkoliv představení brněnský...

Tak ono je to rozdíl. Já to asi vezmu podle toho na čem jsem byla. Tak když vezmeme, že člověku se to líbilo a byl na komedii nebo na muzikálu, což se týká toho Městskýho, protože na komedie moc ani jinam nechodím, tak to je volnost taková. Taková svoboda, taková lehkost. Že člověk jakokdyby prostě neměl po tom představení žádný starosti. Ono to je všechno dobrý, všechno se to nějak vyřeší a že může být krásně. Tak to je fakt taková svoboda. Když jdu na něco, co se mě líbilo, ale je to třeba víc filozofický, dejme tomu dost ty opery v Janáčkově, nebo by se do toho dalo zařadit i to Probuzení jara v Městským, tak to je takový... je to zamyšlený, ale člověk se i tak cítí příjemně, že většinou na něho nepadne deka z toho. Takže to je příjemný pocity, ale smíšený trochu s tou... já nevím, jak bych to definovala, možná únava, takový hodně zamyšlení. Člověk v sobě má pocit, že se mu to líbilo, ale zároveň má taky takový tendence k filosofickému uvažování. Což není spojený moc

s euforií a tak. No a když se mě to nelíbilo, tak to je dost rozdíl taky. Byla jsem v Mahence na Con Amore, nejhorší představení, co jsem kdy viděla. No vlastně teď už ne. No asi jo. Nejhorší představení, co jsem kdy viděla. To tam lidi odcházeli v polovině. To jsem vůbec nechápala o co jde. To bylo takový... a já jsem ani nebyla rozčilená z toho, že se mi to nelíbilo. Já jsem spíš měla potřebu se smát. Protože to bylo tak hrozný, až se tomu člověk chtěl smát. Con Amore, protože to je vlastně S láskou se to jmenuje nebo tak nějak. To bylo příšerný. Ale jako tam to bylo fajn v tom, že všem lidem se to zdálo příšerný stejně, takže jsme se dostali do takovýho kolektivního názoru a naštěstí jsme tam vydrželi až do konce, tak jsme aspoň trochu pochopili, o co šlo. Takže to bylo takový, že se mi to nelíbilo, ale člověk odešel spokojenej s tím, že měl stejnej názor jako ostatní a že to nebylo vlastní chybou. A když se mě něco hodně nelíbí, to bylo teď v tom Městským. To mě mrzí. To jsem viděla Jméno růže. A to jsem nebyla... ono to možná bylo tím, že jsem nebyla úplně objektivní. To fakt nedokážu posoudit. Ale to jsem odešla z toho se špatným pocitem, s rozčilením a to bylo snad poprvé, co jsem byla naštvaná i na ty diváky. Že to bylo fakt hodně nepříjemný, protože z mého pohledu se jim to nepovedlo, ale zase vím, že to mohlo být jen můj názor, protože lidi co viděli to představení stejný, ale v jiným obsazení a v jiný situaci, tak říkali, že dobrý. Ale když jsem říkala, že se tam lidi v určitých chvílích smáli, tak že prý to tak na těch jiných reprízách nebylo vůbec, takže to asi vyloženej bylo daný zrovna tím jedním představením. Ale to jsem poprvé tak jako z divadla odešla rozčilená, že už tam nikdy nepůjdu, že jsou hrozní, jsou to břídilové. Ale ne, břídilové ne. Protože tam byli... herci byli fakt dobří, takže to je čtvrtá možnost, že člověk odejde z divadla s emocema, že je rozčílenej a že teda... Spíš než že bych si odpočala, tak mě to ještě víc jakoby rozhodilo. Ale to se stane, to jako se může stát vždycky.

Tak když jsme u těch představení podle čeho si jako tak vybíráš to konkrétní představení na co půjdeš. Jestli jsou to herci nebo režie nebo ...

Tak režie vůbec, já jsem takovej, nejsem až tak v divadle zběhlá nebo tak, že bych to žrala, že bych se dívala na režii. Tak jasně, tak třeba vím, že ta Hana Burešová, že to dělala, že už jsem viděla nějaký věci od ní. Ale to se dost často dozvím až v tom divadle, jo. Nebo Stano Slovák, u toho jsem se tak dívala, co režíroval, protože toho mám ráda jako herce. A vlastně on režíroval myslím Sněhurku, ne? Nebo je v tom nějak zapletenej. Z toho jsem byla nadšená, takže u toho možná ještě něco vím. Takže režie vůbec. Herci, tam když jsou alternace, tak je to dost problém. Já moc ráda chodím na své oblíbené herce. Jenže to se málokdy člověk doví. Když to není alternovaný, tak super. To se právě těším, zase uvidím, já nevím Igora Ondříčka, bude Charleyova teta, super. Jdu na to. Jo, že na tu Charleyovku bych mohla chodit furt dokola, protože to obsazení se nemění jsou tam všichni úžasní, stejně jako ta Dokonalá svatba. U těch muzikálů je to horší, protože to jdu natěšená na muzikál a dost často se mi stane, že tam hraje někdo, koho zrovna jako nemusím a rovnou hlavní roli, tak trochu zklame, ale pak ten muzikál tě stejně strhne. Na herce bych ráda chodila na svý oblíbený, ale nedozvím se to. Takže to asi taky nehraje roli. No a potom podle čeho si vybírám, tak to už jsme řešili, tak podle toho, co mi kdo řekne, jak se jim to líbilo. I když třeba zrovna u toho Jména růže mi říkali, jak se jim to líbilo a pak jsem z toho byla úplně vyřízená. Občas u tý činohry se dívám i na to, kolik je peněz. I u tý Mahenky, i u toho Městskýho. Kolik to stojí, protože to je pro mě dost důležitý. Pak podle toho, jestli to má nějakou předlohu, kterou znám nebo ne. Já jsem v tom hrozná. Já si... většinou se nedokážu odprostit od toho srovnávání. I když byla jsem na Škola základ života a to jsem nesrovnávala, to je fakt no. Ale jo, to... něco co znám, třeba z filmu, tak už mě tolik neláká. Je fakt, že třeba na ty Čarodějky, to samozřejmě znám film a ten muzikál se mi líbil snad ještě víc. Přitom ten film je úplně neuvěřitelnej... Ale ty předlohy mě většinou trochu zabrzdí v tom rozhodování, jestli jít nebo nejít. No, potom podle toho, jestli to je muzikál nebo jestli to je oper, tak tam je ta hudba. To

je podle nálady hodně, podle zájmu. Protože nevím, na ty Ulrychovi... co dělali Ulrychovi za ten muzikál? To bylo ten...

Koločava, Radúz a Mahulena,...

Jo, toho Radúze.

Markétu Lazarovou...

Tak zrovna u tý Markéty Lazarový jsem tam nešla, protože jsem si říkala, že to nemůžu tý předloze udělat, abych na to šla takhle jako s hudbou. Protože ta kniha se mě moc líbila a ten film, myslím, že to je ten černobílej takovej, tak jen je super. A ta knížka... no nevím, na to jsem nešla kvůli té předloze. Jsem si říkala, že radši ne, abych nedopadla jak s tím Jménem růže, před lety, tak to fakt, to jsem zapakovala kvůli tomu filmu a kvůli té knize, protože to je bezkonkurenční pro mě. No, takže podle nálady, ale to je většinou tak u toho, když se člověk rozhoduje šup sem šup tam třeba dva dny dopředu. No... a podle žánru. Já myslím, že pro mě je ten žánr tam hrozně důležitěj

Hledám nějakou otázku, ale vypadá to, že jsme je všechny vyčerpaly. Se s tím nepáru.

Tak hod' nějakou improvizáční.

Třeba co oceňuju na tom Městským divadle je výprava. Ani no možná ani tak ne výprava... no možná, nevím jestli do toho patří i kostýmy já to rozlišuju trochu. Ty kulisy to mě až tak nebere, to je vlastně výprava celkově, že jo. Ale ty kostýmy, ty jsou úplně super. Na něčem jsem byla, na těch Ptáčích ty kostýmy ty se mě moc líbily. A ještě něco se mě líbilo v těch kostýmech, ta Marry Poppins, ale já mám dojem, že ta ty kostýmy má daný, že musí mít vždycky stejný, ne? Na Marry Poppins ty kostýmy? Byly barevný, byly krásný. No tak tam se mě moc líbí kostýmy. Oni ale, tam je asi i to, že oni mají dost peněz jo, protože když jdeš do nějakýho toho experimentálního divadla, tak to nemají tak bohatý tu výpravu.

Kostýmy... Hudba se mi v Městském líbí. To určitě jo, že člověk tam nejde na takovou tu vážnou. A většinou ta hudba, co jsem tam byla, tak se mě moc líbila. Na rozdíl od těch oper. Ale je fakt, že u těch oper je potřeba to vidět i víckrát, aby to člověk prožil tu hudbu, no.

Co mi přijde škoda u toho Městskýho, že má spoustu těch inscenací a některý se vrací málo. To je třeba i u Janáčkova s baletem. Mi přijde, že některý ty balety jsou tak narvaný, že tam se dostat, jo. Ale člověk má nějakou oblíbenou inscenaci a pak to dávají jednou za tři měsíce a zrovna nemůžeš a pak dávají Marry Poppins měsíc. Neříkám, že je špatná, mě se to líbilo, ale že maj toho hodně a oni to nestíhají. A pořád chrlí další premiéry a těch derniér až tolik nebyvá. Není jich tolik jako premiér, nebo je? Já myslím, že není.

Oni ted' právě stáhli nějaký, dva měsíce to bude, Baladu o lásce a Markétu, bez derniéry.

Vůbec, ani nedali, jo?

Vůbec, prostě to stáhli z repertoáru.

No, tak to mě na tom trochu mrzí, že super, snaží se dělat inovace, ale mají toho tolik, že ani ti herci... to musí fakt být jak na výrobním pásu.

Ale líbí se mi třeba na Městském, že jdou do takových těch akcí, hodně zpívají, teď jsem zase viděla, že někde měli koncert, já nevím u Olympie nebo u čehosi budou mít koncert. Nebo u Avionu, že oni se snaží takhle a že je vidět, že je je vidět i v Brně, že žijou tím městem. Janáčkovu taky, ale tam je to takový víc strohý, hnát ty baletky na Moravák nebo na Svobodaček to by asi tak nešlo, stejně jako s tou operou. Takže to se mě moc líbí, že oni fakt žijou Brnem. Že se snaží nejenom sebe propagovat, ale snaží se i pomáhat. O vánocích někde taky zpívali, ne?

Na radnici.

No, takže je fakt je vidět, že patří do Brna, jo, že se mi líbí, že oni tak žijou. Propojení jsou s tím městem. Kdežto u toho Národního mám někdy pocit, že jsou tak trochu izolovaní, ale ono tam je asi nějaký špatnej duch trochu obecně, no.

V Mahence to se mě zdá spíš, že by potřebovali vyměnit vedení a pak by o to možná bylo co k čemu i ty inscenace.

Ale já jsem tam byla na tom tajemství pralesa, či jak se to jmenuje. To je taky víceméně pro děti a mě se to moc líbilo. Já jsem seděla v první řadě a byla jsem nadšená jo, ale byli jsme tam teď. Oni do té Mahenky zvou i ty pražáky. Byli jsme tam na Kostkovi, hrál tam Kostka. Myslím, že se to jmenovalo něco s orchestrem, jestli Zkouška orchestru. Nee, to je tady v Městském. No prostě byla tam orchestr, a hrály tam samý takový velký hvězdy jako Adamovská, ten Kostka, měla tam hrát Jirásková, ale tu nakonec alternovala taková mladá kočka a to bylo trochu zklamání. To měla být asi, já bych to definovala asi jako hořká komedie a nic moc to nebylo až na to, že člověk viděl ty pražský hvězdy, což jako oni byly super. Ten Kostka, ty brďo, to jsme zírali. Ale tak zase jo, že oni toho nemaj tolik, že si můžou dovolit třeba jeden večer tam dát ty pražáky nebo nějaký hostování, což v tom městském zase nejde. Ale tak oni se snaží vydělávat peníze jak to jde v té Mahence.

Tam to je taky jak na běžícím pásu... dvojáky...

Teď myslíš kde?

V tom Městském.

No to jo.

O víkendu dvě představení sem tam. Každý večer představení.

Mě to přijde trochu jako velkovýrobná, ale lidi na ně chodí. Je to jinej druh divadla. Naštěstí v Brně je tolik divadel, že si člověk může vybrat mezi těm různýma druhýma, i to experimentální tady vlastně je. Na Huse tam dávaj tak jako porůznu, ty malý divadla tady jsou, což je super. Byla jsem v Radosti, dva roky to je zpátky na tom Jánošíkovi nebo tak nějak, no to se mě taky líbilo. Já jsem tam nebyla, naposledy, když jsem byla malý děcko. To už to tam bylo takový nějaký opravený, mě to přišlo nějaký takový nový. Takže ty divadla se snaží všechny. Jsem z toho byla fakt nadšená

(ten konec sem tam není úplně jasný, v pozadí totiž dělnictvo patrně dláždilo silnice nebo provozovalo něco podobně hlasitého :-D)